

On vain yksi tili selvitettävänä: välit pääomaan ja valtioon

Kriisien aikoina, kuten nykyisen ylikasautumisen kriisin vaiheessa, kapitalistit käyttävät "julkisen velan" politiikkaa voidakseen kehittää uusia tapoja kiihdyttää riistoa. Vastakohtana kapitalismin nousukausille, jolloin yksityinen velka kasvaa, laskukausia kuvaa "julkisen velan" kasvattaminen. Yksityiset sijoitukset valtion velkakirjoihin takaavat työläisten suorasta ja epäsuorasta verottamisesta revittävät voitot, joilla pyritään maksamaan korot takaisin. Lopulta se johtaa pankkisektorin pääoman vahvistamiseen. Näin ollen "julkinen velka", toisin kuin yleensä sanotaan, tarjoaa apua yksityiselle pääomalle, ja se tulisi tässä suhteessa laskea mukaan niiden voittoihin.

Lisäksi viimeisen aikana kahden vuoden aikana "julkinen alijäämä" on kolminkertaistunut kahdessakymmenessä EU:n 27:stä maasta. Se on seurausta rahoitussektorin pelastamiseen käytetyistä suurista summista. Tätä rahaa ei annettu lainoina tuotantoinvestointeihin pankkisektorin ulkopuoliselle yksityiselle pääomalle. Lisäksi julkinen lainanotto tehtiin, ja tehdään yhä, ehdoilla jotka tarjoavat keskivertoa paremmat voitot, mikä tekee valtion velkakirjoihin sijoittamisesta paljon tuottavampaa toimintaa kuin tuotantoyksiköiden luomiseen sijoittamisesta, ja etenkin siksi että tällaisissa sijoituksissa ei ole riskiä luokkataistelusta tuotantopaikoilla.

Viime vuosien globaali taloustaantuma on kaikista tuorein ilmentymä viimeiset 35 vuotta vallinneesta globaalin pääoman uudelleentuottamisen kestokriisistä - kriisistä, jonka vain väliaikaiset toipumiset ovat keskeyttäneet. Tämä viimeisin taantuma on väistämättä vaikuttanut kotoiseen kapitalistiseen kasautumiseen. Kuitenkin, riippumatta globaalin taloustoiminnan vähenemisen vaikutuksista kreikkalaisen pääoman vientitoiminnalle etenkin varustamo- ja turismisektoreilla, siitä tuli myös tulppa proletariaatin riiston ja kurittamisen jatkuvan kriisin paljastumiselle.

90-luvun puolivälistä 2000-luvun puoliväliin ulottuvan kauden jälkeen, jolloin pääoma oli onnistunut kasvattamaan riiston tahtia ja laajentamaan voitollisuuttaan, pääoman voitontuotanto on Kreikassa jatkuvasti hidastunut, sillä tuotanto on kasvanut hitaasti suhteessa palkkoihin. Vuodesta 2006 eteenpäin voitot alkoivat laskea, kunnes ne romahtivat vuoden 2009 ensimmäisellä puoliskolla 51,5% suhteessa vastaavan ajanjaksoon edellisellä vuonna. Syynä oli globaali taantuma. Yksityisten yritysten liikevoiton lasku johti puolestaan sijoitusten huomattavaan vähenemiseen, sillä yksityisten yritysten oli entistä vaikeampaa saada lainaa pankista. Lisäksi pankkeja asia koski suoraan, sillä niiden voitot vähenivät dramaattisesti erääntyneiden lainojen ja jopa niiden

maksamatta jättämisten aiheuttamien menetysten myötä, minkä lisäksi pankeilla oli vielä yleisempi maksuvalmiusongelma globaalin finanssikriisin takia.

Valtio ei luonnollisestikaan seissyt tumput suorina. Se kiirehti kohtaamaan kriisin synnyttämiä ongelmia kasvattamalla menojaan 10,9% vuonna 2009 tukeakseen kapitalistista kasautumista, ja kasvatti näin bruttokansantuotetta 1,7%. Samaan aikaan valtio tarjosi pankkien pelastamiseen tukea 28 miljardia euroa, joka vastaa 11,5% bruttokansantuotteesta. Tämä linja jatkuu PASOK -puolueen hallituksen aikana, joka tarjoaa vielä 10 miljardia euroa lisärahaa. Julkisia menoja lisättiin myös muista syistä, kuten työttömyyskorvausten maksamiseksi, sillä työttömien työläisten määrä on kasvanut samalla kun verotulot ovat laskeneet taantumien takia, eli bruttokansantuotteen heikennyttyä (ja myös siitä syystä että voittojen verotusta on toistuvasti vähennetty viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana). Ei kovin yllättävää että seurauksena sekä julkinen alijäämä ja velka nousivat rajusti, ollen nyt 12,5% ja 112,6% bruttokansantuotteesta.

Vuodesta 2008 lähtien finanssi-insituutit ovat päättäneet sijoittaa pääosin valtion velkakirjoihin, jotka ovat moninkertaistuneet lähes kaikkialla sen jälkeen kun hallitukset eri puolilla maailmaa päättivät alkaa pelastamaan pankkeja. Viime lokakuussa tapahtuneen Dubain velkakriisin jälkeen, ja luottoluokituslaitosten epäonnistuttua sen ennustamisessa, nämä laitokset menivät suunniltaan ja laskivat kreikan hallituksen velkakirjojen arvoa, sekä "korottivat" [luottoriskin vaihtosopimuksia](#). Tieto siitä, että Euroopan Keskuspankki aikoo korottaa valtion velkakirjoihin vaadittavan luottoluokituksen minimivaatimusta rinnakkain maksuvalmiusehtojen korottamisen kanssa vuoden 2011 alusta, rohkaisi Kreikan valtion velkakirjoja omistaneet finanssi-instituutit myymään ne polkuhintaan, mikä joudutti "velkakriisiä" ja kasvatti korkoja, mikä puolestaan kasvatti velan takaisinmaksun kustannuksia. Näin ollen sekä korkojen maksamiseen liittyvät julkiset menot, että ennustukset julkisen alijäämän ja velan kasvusta ovat nousseet.

Joten tässä fiskaalisen terrorismin ilmapiirissä, jota media on järjestellyt nyt joitakin kuukausia, Kreikassa on kutsuttu poikkeustilaa kansainvälisen pääokman ja Kreikan valtion yrittäessä muuttaa maata uuden shokkipolitiikan laboratoriksi. Suunnaton "julkinen velka" ja "maan välitön konkurssi" ovat mottoja, joita käytetään tehokkaina työkaluina proletariaatin terrorisointiin ja kurittamiseen, sekä legitimoimaan suorien ja epäsuorien palkkojen leikkauksia, joiden avulla suitsitaan proletariaatin odotuksia ja vaatimuksia kansainväliset mittasuhteet täyttävällä esimerkillisen uusliberaalilla tavalla.

Mobilisaatiot ovat tähän asti olleet aika haaleita, eivätkä ne selvästikään vastaan kriittiseen tilanteeseen ja muutosohjelman raivokkuuteen. Yleisenä tuntona ilmassa on kyvyttömyys ja halvautuminen, mutta myös suuttumus joka ei osaa löytää sopivaa purkautumiskanavaa. Selvästikin on olemassa todellista tyytymättömyyttä sosialistihallituksen ajamalle shokkipolitiikalle (palkkojen ja etuuksien leikkaukset, lisää suoria ja epäsuoria veroja, eläkeiän korottamista, poliisikontrollin kiihdyttämistä jne.). Tuon tyytymättömyyden voi huomata päivittäisissä keskusteluissa työpaikoilla, mutta silti vallitsee yhä hauras hiljaisuus talouden diktatuurista ja "markkinoiden" kaikkivoipaisuudesta. Mantra "kansallisesta yhtenäisyydestä" on yksi hallituksen lempityökaluja, kuten tällaisina aikoina saattaisi odottaa, mutta se ei kuitenkaan ole saavuttanut vielä vaarallista pistettä.

Ammattiliittojen kattojärjestöt GSEE (yksityisen sektorin liittojen kattojärjestö) ja ADEDY (julkisen sektorin vastaava) ovat täysin sosialistihallituksen kontrollissa, ja ne tekevät parhaansa välttääkseen minkä tahansa todellisen vastarinnan viimeisintä hyökkäystä vastaan. Tällä hetkellä tuntuu varsin epätodennäköiseltä että kriisi ja rivijäsenten dinosauruksiin kohdistama paine johtaisi merkittäviin muutoksiin niiden rakenteessa ja toiminnassa, jos mietimme hierarkian pohjalla olevien sosialistipuolueen ay-kaaderien horrosmaista käytöstä, jotka yhä voittavat suurimman osan äänistä useimmilla työpaikoilla.

10. helmikuuta oli ensimmäinen ADEDYn kutsuma lakko, johon julkisen sektorin työläiset osallistuivat varsin laiskasti. Yritämme alla tarjota kuvauksen mielenosoituksesta Ateenassa 24. helmikuuta, jolloin nähtiin ensimmäinen GSEEn ja ADEDYn kutsuma yleislakko säästöohjelmaa vastaan. Lakossa olleiden ihmisten määrä on arviolta 2-2,5 miljoonaa. Joillain aloilla (satamat, telakat, öljynjalostamot, rakentaminen, pankit ja liikelaitokset) osallistuminen oli välillä 70-100%. Julkisen sektorin (koulutus, terveydenhuolto, julkiset palvelut ja ministeriöt, postitoimistot) osanotto oli vähäisempää, välillä 20-50%.

Arviot lakkomielenosoituksiin osallistuneiden ihmisten määrästä vaihtelevat suuresti. Poliisi sanoo 4000, jotkut mediat että 100 000, ja toiset sanovat että 9000 tai 30 000. Osanottajina voimme sanoa että noin 40 000 ihmistä voisi olla uskottava arvio.

Mielenosoituksella oli kaksi merkittävää piirrettä. Ensimmäinen oli monien maahanmuuttajien osallistuminen, ei vain vasemmistolaisten organisaatioiden "komentossa", vaan myös hajautuneena pitkin mielenosoitusta. Sen verran täytyy mainita, että maahanmuuttajien osanotto liittyy uuteen kansalaisuuslakiin, joka luo jakoja maahanmuuttajien keskuuteen luokittelemalla heidät harvoihin kansalaisuuskelppoisiiin ja tuhansiin niihin, jotka on tuomittu laittomuuden ei-kenenkään-maalle.

Toinen piirre oli katutaistelut mellakkapoliisien ja mielenosoittajien välille, jotka eivät välttämättä tulleet antiautoritaari-anarkistipiireistä. Monin paikoin kyse oli lähitaisteluista, sillä sosialistihallitus on käskenyt mellakkapoliisia käyttämään vähemmän kyynelkaasua. Pankkien julkisivuja hajotettiin, kauppoja ryöstettiin (kirjakauppoja, tavarataloja, supermarketteja ja kahviloita) ja, vaikka toiminta ei yleistynyt koko mielenosoitukseen, se selvästikin antoi varsin erilaisen sävyn siihen mitä saattaisi odottaa normaalilta GSEE-ADEDY lakkomielenosoitukselta. Eräs mielenosoituksen loppuvaiheessa sattunut tapahtuma saattaa ehkä parhaiten kuvata tätä ilmaston muutosta: kun mielenosoittajat kulkivat Panepistimiou -kadulla, josta alkaa Ateenan sydämessä oleva yläluokkainen Kolonakin kaupunginosa, he näkivät kuinka porvariston perinteikkäässä ja erittäin kalliissa Zonar -kahvilassa pynttäytyneet ja sievistelevät asiakkaat joivat shampanjaa ja nauttivat kalliita herkkujaan. Raivostunut väkijoukko valtasi kahvilan, hajotti sen ikkunat, ja pian kakkuja jaettiin mielenosoittajien keskuudessa huomattavasti edullisempaan hintaan!

Nämä piirteet osoittavat mielestämme joulukuun 2008 suuren vaikutuksen siihen kuinka mieltä osoitetaan. Mielenosoituksen aikana kävi selväksi yleinen hyväksyntä väkivaltaiselle toiminnalle poliisia, sekä pankkien ja kauppojen kaltaisia kapitalistisia instituutioita vastaan. Itse asiassa oli useita kertoja jolloin mielenosoittajat hyökkäsivät kyttiä vastaan estääkseen niitä pidättämästä "rettelöitsijöitä". Vasemmiston kutsut "rauhanomaisille protesteille" eivät tietenkään puuttuneet kokonaan, mutta ne vaikuttivat merkityksettömiltä proletariaatin enemmistön silmissä.

Ilmasta pystyi selvästi aistimaan yleistä riemun tunnetta, kun tämän viimeisimmän proletariaattiin kohdistuneen hyökkäyksen aiheuttamaa suuttumusta päästiin purkamaan kyttiin. Tässä mielessä lakko ja mielenosoitus toimi vahvana masennuslääkkeenä, vaikkakin vaikutuksiltaan väliaikaisena.

Meidän tulisi vielä mainita Kommunistisen puolueen speaktaakkelimaisesta vedosta (tai oikeammin sen toteuttajana oli puolueen ammattiliittojen kattojärjestö PAME) lakkopäivän aattona: pörssirakennus vallattiin varhain aamulla ja julkisivuun ripustettiin surrealistinen ja aika käsittämätön banderolli, johon oli kirjoitettu englanniksi "Crisis pay the plutocracy". Omien sanojensa mukaan he halusivat "näyttää EU-komission, Euroopan Keskuspankin ja Kansainvälisen Valuuttarahaston tarkastajille missä raha on" - ikään kuin ne eivät sitä tietäisi! Pörssin toiminta jatkui toisessa rakennuksessa, ja mielenosoittajat päättivät valtauksen kahdelta iltapäivällä. Kommunistipuolueen käytäntöihin ja niiden vaikutuksiin palaamme vielä tuonnempana.

Sosialistihallitus ilmoitti 3. maaliskuuta uusista toimista "maan pelastamiseksi". Niihin lukeutui 30% leikkaus julkisen sektorin työntekijöiden palkkoihin, 12% leikkaus palkkatukiin, polttoaine-, alkoholi- ja tupakkaverojen korottaminen, sekä leikkaukset koulutus- ja terveysmenoihin. Ensimmäiset reaktiot tuli PAMElta, joka kiihdytti speaktaakkelimaisia tempauksiaan valtaamalla tällä kertaa Talousministeriön ja joitain tv-asemia maakuntakaupungeissa seuraavana päivänä. Myös tällä kertaa PAME kutsui ensiksi iltapäivämielenosoituksia Ateenaan ja useisiin muihin kaupunkeihin 4. maaliskuuta. Myöhemmin jotkut vasemmistolaiset ay-aktiivit ja vasemmistojärjestöt kutsuivat yhdessä lukio-opettajien liiton sekä ADEDYn kanssa PAMEsta erillisen mielenosoituksen Ateenaan. Ottaen huomioon lyhyen varoitusajan sekä yleisen avuttomuuden tunteen, noin 10 000 ihmistä osoitti mieltään Ateenan keskustassa varsin elottomalla tavalla. Tunnelma muuttui jotenkin vasta seuraavana päivänä.

Jälleen kerran aloite lakkoon 5. maaliskuuta tuli kommunistipuolueelta, joka oli kutsunut kyseiselle päivälle "yleislakon" ja mielenosoituksen. ADEDY ja GSEE seurasivat kolmen tunnin työnseisauksella, kun muut liitot (sekä ensimmäisen että toisen asteen opettajien liitot, julkisen liikenteen liitot) kutsuivat koko päivän lakkopäiväksi. PAMEn mielenosoitus keräsi noin 10 000 ihmistä ja se päättyi ennen kuin toinen oli alkanut. Antiautoritaarit ja nuorempi väki oli tällä kertaa näkyvämmiin läsnä, ja parlamentin edessä olevalla Syntagma -aukiolla oli alusta asti jännittyneempi ilmapiiri, kun sisällä sosialistipuolue oli aikeissa äänestää uusista toimista.

Pienen hetken jälkeen GSEEn johtaja Panagopoulos teki sen virheen että yritti puhua väkijoukolle, ja sai ensiksi päälleen jugurttia, sitten vettä ja kahvia, sekä lopuksi vielä lyöntejä. Hämmästyttävää oli se miten hyökkäykset tulivat eri suunnista, ja pian hänen korstonsa eivät enää pystyneet estämään monipäisen joukon (jossa selvästikin

antiautoritaarit ja vasemmistolaiset olivat enemmistönä) käytännöllistä ilmaisua siitä kuinka paljon he vihaavat häntä ja kaikkea sitä mitä hän edustaa. Panagopoulosta hakattiin jahdaten koko matka parlamentin sisäänkäynnille, jossa mellakkapoliisit suojelivat häntä. Pian vihainen väkijoukko kerääntyi aivan parlamentin edustalle. Parlamentin perinnevartijat poistuivat välittömästi, ja tappelua syntyi vihaisen väkijoukon ja mellakkapoliisien välille. Tässä vaiheessa SYRIZA -koalition kansanedustajat päättivät tehdä oman speaktaakkelin, ja he avasivat sisäänkäynnin edessä banderollin jossa oli Bretonin sanonta "Oli kysymys mikä tahansa, vastaus on ihminen" - lause joka saattaisi tehdä SYRIZAn antihumanististen althusserilaisten älyköiden olon epämukavaksi, vaikka sitä voidaan lukea parhaaseen syrizalaiseen demaritapaan että "ihmiset ennen voittoa", koalition lempilause. Kun Glezos, 88-vuotias SYRIZAn jäsen ja natsimiehytyksen vastarinnan kansallinen symboli yritti estää mellakkapoliisia pidättämästä nuorta miestä, poliisi hakkasi hänet ja suihkutti kyynelkaasua hänen kasvoilleen, ja tappelut poliisin kanssa yleistivät. Noin kolmesataa ihmistä, tai ehkä jopa enemmänkin, heitteli kiviä (mellakoijat olivat pääosin antiautoritaareja, mutta eivät pelkää), ja loput jatkoivat huutamista ja kiroamista jonkin aikaa kunnes mellakkapoliisi hyökkäsi rajusti väkijoukon hajottamiseksi. Pirstävä välikohtaus sattui kun jotkut ottivat GSEEn mikrofonit ja huusivat iskulauseita palkkaorjuutta ja kyttiä vastaan, niin että ne kuuluivat kaikkialle aukiolle kyynelkaasupilvien läpi. Samaan aikaan SYRIZAn johtaja Tsipras kiirehti parlamenttiin kertomaan uudet toimet hyväksyneille kansanedustajatovereilleen hyökkäyksestä Panagopoulosta vastaan, tuomiten sen kaikista empaattisimmalla tavalla.

Mielenosoitus lähti tämän jälkeen kulkemaan kohti työministeriötä, jotain mitä monet mielenosoittajat kritisoivat ay-väen yrityksenä purkaa parlamentilla kasaantunutta painetta. Tunnelma oli kuitenkin korkealla, ja kun mielenosoitus tuli valtioneuvoston rakennuksen kohdalle, jotkut mielenosoittajat hyökkäsivät sitä vartiointia mellakkayksikköä kohti. Pian suuri väkijoukko alkoi heittelemään poliiseja kivillä ja muilla esineillä, jahdaten nämä sisälle rakennukseen. Yksi poliiseista ei kuitenkaan ehtinyt sisälle, ja raivostunut väkijoukko lähes lynkasi hänet. Välikohtaus viittaa sekä väkivallan eskaloimisen hyväksyntään jopa niiden ihmisten taholta, jotka normaalisti reagoisivat toisiin, sekä kasvavaan vihamielisyyteen poliisia kohtaan etenkin noina päivinä. Tilanteen kesto vaikutti myös se, että mellakkapoliisien vahvistusten saapumista hidasti Olympic Airways -lentoyhtiön irtisanotut työläiset. Pian se jälkeen kun säästötoimista ilmoitettiin, lentoyhtiön työläiset valtasivat valtion virastotalon Panepistimiou -kadulla, ja sulki sen liikenteeltä autoilla ja roskalaatikoilla maaliskuun 12. päivään asti. Mielenosoitus jatkoi matkaansa ministeriölle, josta henkilökunta oli jo evakuoitu ennen ensimmäisten mielenosoittajien saapumista. Vaikka poliiseja alkoi olla paikalla enemmän, joitain paikkoja hajotettiin (pankkeja, suuria kirjakauppoja ja tavarataloja) ja mielenosoitus päättyi myöhemmin Propylaiaan.

Vaikka hallitus yrittää syyttää mobilisaatioista vasemmistopuolueiden "ääriaineeksi", täytyy huomauttaa että SYRIZAlla on hyvin heikko vaikutus työpaikoilla (lukuunottamatta toisen asteen opettajien liittoa), kun taas stalinoidisen kommunistipuolueen ideologia ja käytäntö tarvitsee lisäanalyysejä.

Nykyinen kriisi tarjoaa ihannemaaston kommunistipuolueen toiminnalle, sillä hallituksen ja massamedian propaganda EU:n, kansainvälisten markkinoiden ja keinottelijoiden pakottamasta tiukasta säästöohjelmasta vaikuttaa antavan vahvistuksen puolueen retoriikalle "EU:sta eroamisesta" ja "monopoliin ja suurpääoman vastustamisesta", mitä se on hokenut uskonnollisella hartaudella 80-luvulta saakka. Yhtenä merkittävimpana työväenluokan (kapitalistisen tuotanto- ja kommunikaatiomuodon luokkana) poliittisena edustajana Kreikan valtion ja sen instituutioiden sisällä, kommunistipuolue kuuluttaa nationalistisen "kansantalouden" perustamista, jossa työväenluokka tulisi nauttimaan stalinismilla maustetun sosiaalidemokraattisen kapitalismin iloista. Tosiasiassa kommunistipuolueen toimet takaavat taistelujen pitämisen kapitalististen instituutioiden rajoissa, ennen kaikkea niistä kaikista fetisoiduimmassa, vaaleissa ja parlamentissa, sillä kommunistipuolueelle luokkataistelun huippukohta tarkoittaa puolueen äänestämistä ja puolueessa organisoitumista.

Kommunistipuolueen aktivismin kaikista näkyvin piirre on sen ay-elimien (PAME) järjestämien mobilisaatioiden täydellinen erottaminen lopusta osaa taistelevaa proletariaattia. PAMEn ja kommunistipuolueen järjestämät mielenosoitukset eivät koskaan yhdisty muiden työläisliittojen ja opiskelijajärjestöjen järjestämiin mielenosoituksiin. Vaikka emme ole asemassa josta käsin voisimme tietää mitä tarkkaan ottaen tapahtuu puolueen tai PAMEn koneistojen sisällä, sillä niiden organisaatiomuoto perustuu täydelliseen salailuun, kokemuksemme ammattiliittojen yleiskokouksista osoittaa sen että ne pitävät rivijäsenistön täydessä kontrollissa. Olemme varmoja että toimet päätetään

puolueen johdossa ilman että rivijäsenet pääsevät vaikuttamaan päätöksiin hitustakaan. Tästä syystä tänä päivänä on enemmän kommunistipuolueen entisiä jäseniä kuin aktiivijäseniä.

Täytyy myöntää että luokka-aktiivisuuden taso on alhainen: usean sektorin samanaikaisia ja pitkäaikaisia lakkoja ei ole järjestetty, eikä päivittäisiä militantteja mielenosoituksia ole. Tässä suhteessa PAMEn toiminta (talousministeriön ja pörssin kaltaisten julkisten rakennusten valtaamiset, suurmielenosoitukset ja kokoontumiset - käytäntöjä jotka eivät ole olleet PAMElle epätavallisia viime vuosikymmenen puolivälistä lähtien) vaikuttaa vaikuttavalta, etenkin kun se onnistuu olemaan ensimmäinen joka kutsuu lakon tai mielenosoituksen, pakottaen GSEEn ja ADEdYn seuraamaan perästä. On mahdollista että tämän strategian takana on suunnitelma hajottaa GSEE ja ADEdY, sekä luoda kolmas "riippumaton" ammattiliittojen kattojärjestö. Tietenkin on sanomattakin selvää että mikäli tilanne karkaa käsistä menemällä joidenkin viikottaisten vuorokauden mittaisten lakkojen tuolle puolen, eli jos syntyy pitkäkestoisia lakkoja joita säästää jatkuva proletaarinen läsnäolo ja militantti toiminta kaduilla, kommunistipuolue tulee jälleen ottamaan poliisin roolin horjuttamalla lakkoja jotka eivät ole sen kontrollissa, kutsumalla jäsenensä pois kaduilta ja yrittämällä väkivaltaisesti tukahduttaa kaiken radikaalin toiminnan. Se on kuitenkin loppujen lopuksi ollut puolueen standarditapa toimia diktatuurin kaatumisesta lähtien, ja joulukuun 2008 kapinan aikaan puolue teki sitä samaa.

Mitä tulee viime vuosina moninkertaistuneisiin pieniin ruohonjuuritason liittoihin, vasemmistolaisiin ja anarkistisiin, ne ovat liian impotentteja mobilisoimaan työläisiä yleisesti, eikä vain omasta poliittisesti sitoutuneesta jäsenistöstään. Niiden militantit toimintatavat (yritysten saarrot, mielenosoituksiin osallistuminen) pohjaa suurilta osin organisaatioon kuulumattomien antiautoritaarien aktiiviseen osallistumiseen.

5. maaliskuuta GSEE ja ADEdY kutsuivat vuorokauden lakon torstaille 11. maaliskuuta vastauksena yleiseen mutta silti passiiviseen tyytymättömyyteen ilmoitettua säästöohjelmaa vastaan, sekä yrityksenä ylläpitää edes pientä uskottavuutta. Lakkoon osallistumisesta ei ole saatavilla selviä tilastoja, mutta varmaksi voidaan sanoa että siihen osallistuttiin innokkaammin kuin edelliseen lakkoon (GSEEn mukaan osallistumisprosentti oli 90). Tämä näkyi myös mielenosoittajien lukumäärästä, joka oli lähes kaksinkertainen verrattuna mielenosoitukseen 24. helmikuuta. Arvioimme mukaan noin 100 000 ihmistä osallistui sekä PAMEn että GSEE-ADEdYn mielenosoituksiin (tapansa mukaan PAME järjesti kokonaan oman mielenosoituksensa), vaikka median arvio onkin noin 20 - 25 000. Väkijoukon koostumus oli myös hieman erillainen, sillä tällä kertaa mukana oli enemmän yliopisto-opiskelijoita, jonkin verran lukiolaisia ja enemmän nuoria työläisiä, kun taas maahanmuuttajat vaikuttivat puuttuvan joukosta. Lisäksi GSEE-ADEdYn mielenosoitukseen osallistui runsaasti ihmisiä lähes koko antiautoritaarisesta ympäristöstä, jakautuneena koko mielenosoituksen matkalle.

Mielenosoituksen toinen erottuva piirre oli poliisin erilainen, huomattavasti hyökkävämpi taktiikka. Yli viisi tuhatta poliisia yritti estää proletaarisen väkivallan yleistymisen seuraamalla mielenosoitusta läheltä sen molempin puolin. Tietyllä tapaa ne saavuttivat päämääränsä, sillä verrattain vähemmän anarkisti-antiautoritaariipiirien ulkopuolisia ihmisiä tuki katutaisteluita tai osallistui yhteenottoihin aktiivisesti. Tämä saattaa liittyä myös mielenosoittajien laajempaan (ja konservatiivisempaan) koostumukseen, eikä suurimmalla osalla ollut aikaisempia kokemuksia yhteenotoista. Joka tapauksessa mielenosoituksen aikana tapahtui monia yhteenottoja poliisin kanssa, ja ne jatkuivat mielenosoituksen loppuun asti ja vielä senkin jälkeen eri puolilla Exarchiaa, jonne monet mielenosoittajat menivät "perinteen" mukaisesti.

Lisäksi täytyy panna merkille että tällä kertaa ammattiliittojen kattojärjestöjen johto ei vain tehnyt avointa yhteistyötä poliisin kanssa, vaan jopa antoivat täsmällisiä käskyjä mellakkapoliiseille pysäyttää mielenosoittajat Patision Avenuelle, jotta he voivat tulla mielenosoituksen kärkeen, ja jotta voitaisiin välttää yhteenotot ruohonjuuritason kanssa niin ettei tilanteesta tulisi edellisen perjantain toisintoa, jolloin johto sai osakseen ansaitsemaansa aktiivista pilkkaa. Vaikka poliisi pysäytti mielenosoituksen ensimmäiset rivit (joka koostui joistain vasemmistolaisista peruskoulun opettajien liitoista) auttaakseen GSEEn ja ADEdYn johtoa tulemaan kärkeen, samojen liittojen koordinaatiokomiteat ja muu vasemmistolainen liittoväki (kuten entisen julkisen teleyhtiö OTE:n ay-aktiivit) tukivat poliittisesti tätä GSEEn ja ADEdYn ratkaisua tekemällä pienen kiertotien avulla tilaa johtoblokille ja seuraten sitten heti GSEEn ja ADEdYn johtajien blokin takana! Lisäksi GSEE ja ADEdY tekivät kaiken voitavansa auttaakseen poliisia mielenosoituksen hallitsemisessa. Kun mielenosoitus saapui Syntagma -aukiolle parlamentin edessä, ne yrittivät hätistellä seuraavaksi saapuneita mielenosoittajia pois. Ei ole yllättävää että poliisi aiheutti

yhteenottoja katkaisemalla mielenosoituksen Propylaiassa, sen jälkeen kun byrokraattien blokki oli mennyt takaisin päämajaansa.

Täytyy myös panna merkille, että Kolotronin aukiolla omassa mielenosoituksessaan ollut turvallisuusjoukkojen ay-väki (poliisit, palomiehet jne.) saivat PAMEn mielenosoittajilta aplodeja, ja taputtivat heille takaisin. Tietenkin he lopettivat mielenosoituksensa pian tämän jälkeen, sillä ei olisi ollut heidän kannaltaan kovin mukava kokemus "tulla yhteen" muiden mielenosoittajien kanssa.

Näiden viimeisimpien mielenosoitusten koostumus eroaa joulukuun 2008 mielenosoituksista, mikä ei ole kovin yllättävää. Lukiolaisia ei ole näkynyt erottuvissa blokeissa lainkaan, lukuunottamatta muutamia harvoja viimeisimmässä mielenosoituksessa, mutta yliopisto-opiskelijoita oli kahdessa viimeisimmässä mielenosoituksessa kun yhä enemmän yleiskokouksia on kutsuttu koolle. Opiskelijoita lukuunottamatta, epävarmoissa oloissa työskentelevät ja "roskaväki", luokan marginaaliset osat, jotka olivat vallitseva subjekti mellakoissa, eivät ymmärrettävästi ole olleet läsnä, sillä ainakin toistaiseksi huomio on keskittynyt fiskaaliseen terrorismiin, joka säästöohjelman kautta uhkaa työläisiä joilla on vakaat työpaikat ja enemmän menetettävää. Joten selitystä kaipaa pikemminkin proletariaatin tämän osan jatkuvuus, sillä sen mobilisaatiot eivät ole tähän mennessä onnistuneet sen koommin muodostamaan liikettä kuin vastaamaan nykyiseen kriittiseen tilanteeseen. Lakkojen kutsujina ovat olleet ammattiliittojen kattojärjestöjen johto. Jopa silloin kun ruohonjuuritason liitot ovat kutsuneet lakon, niitä ei ole edeltänyt mitkään massayleiskokoukset, mikä tarkoittaa että mitään ruohonjuuritason prosesseja ei ole organisoitu. Sosialistisen ay-väen tuhoava ja halvauttava vaikutus, sekä niiden kontrolli liitoista, on yhä suurin este, joka käy hyvin ilmi seuraavasta esimerkistä. Kansallisen Painoviraston työntekijät valtasivat työpaikkansa 5. maaliskuuta siitä syystä, että säästöohjelma tarkoittaisi kolmanneksen leikkauksia sisäministeriön työntekijöiden tuloihin. Valtaus oli kuitenkin suljettu kaikilta jotka "eivät työskennelleet ministeriön alaisuudessa", kuten paikassa vierailua yrittäneille tovereille kerrottiin ennen kuin heidät lähetettiin pois. Liittoa hallitsevat sosialistiset kaaderit päättivät lopettaa valtauksen kiireellä, edes tuomatta asiaa yleiskokouksen käsittelyyn sillä perusteella että hallitus "lupasi" sivuuttaa kiistellyn säädöksen. Päätös valtauksen lopettamisesta herätti suuttumusta, mutta sitä ei kumottu. Olympic Airwaysin irtisanottujen työntekijöiden tekemällä valtion kirjanpitoluvaston valtauksella oli sama surullinen lopputulos. Kyseessä on pääosin teknikot, jotka eivät ole saaneet palkkojaan kolmeen kuukauteen nyt kun Olympic Airways on yksityistetty, tai irtisanottuja joille luvattiin siirto uusiin työpaikkoihin. Valtauksen ensimmäisenä päivänä virkamiestä pidettiin useita tunteja panttivankina, ja samana iltana he lähettivät hakkaamansa mellakkapoliisit matkoihinsa. Vaikka he vaikuttivat avoimelta keskustelulle ja näyttivät päättäväsiltä sen suhteen että pitäisivät tiesulun niin pitkään kuin on tarve, sillä omien sanojensa mukaan heillä "ei ole mitään menetettävää", he eivät päästäneet vallattuun rakennukseen ketään sisälle. Kymmenen päivän valtauksen jälkeen heidän sosialistiset (ja oikeistolaiset) edustajansa päättivät hyväksyä hallituksen "lupauksen" erikoiskomitean perustamisesta tutkimaan asiaa! Tässä tapauksessa sosialistinen ay-väki toimi hallituksen uhkausten apureina yleisen syyttäjän annettua määräyksen tiesulkua ja valtausta pitäneiden työläisten pidättämisestä.

Kuten panimme merkille jo vuosi sitten joulukuun kapinan kyvyttömyydestä laajeta työpaikoille, puute omaehtoisista organisaatiomuodoista ja ay-vaatimusten tuolle puolen menevistä taistelun sisällöistä tuntuu olevan raskas taakka proletaareille nyt "julkisen velan" terrorismin aikana. Ja tuon vähemmistöluonteisen kapinan rajoitteet ovat entistäkin ilmeisempiä nyt, ja pian ne, jotka pysyttelivät siitä erossa, tulevat todennäköisesti huomaamaan että heidän tulee melkein käynnistää uusi kapina voidakseen saada itsensä ulos tästä sotkusta.

Duunareiden ja Köyhien Luottoluokituslaitos,
aka TPTG

14. maaliskuuta 2010